

GRAM PARSONS

ER FORTSATT VIKTIG!

NORSK
AMERICANA
FORUM

— — — — —
DENNE HØSTEN VAR DET FEMTI ÅR SIDEN
GRAM PARSONS DØDE AV EN OVERDOSE I JOSHUA
TREE I CALIFORNIA, BARE 26 ÅR GAMMEL.
— — — — —

Tekst: Tom Skjølåsæther
Illustrasjon: Jon Langford

AMERICANA-SKOLEN

Gram rakk altså ikke en gang i bli 27, for å kunne melde seg inn i den eksklusive klubben av unge døde rockere med Janis Joplin (død 1970) og Jim Morrison (død 1971) som mest prominente-medlemmer.

Et bisart aspekt ved et tragisk kort liv, sant nok, men likevel ingenting sammenlignet med hva som skjedde etter at Gram døde på hotellrommet i Joshua Tree, 19. september 1973.

Historien er en av rockhistoriens mest gjenfortalte, til og med grunnlag for en egen spillefilm («Grand Theft Parsons»), men er også uungelig når vi nå skal minnes den unge mannen som skapte musikk som stadig betyr mye for stadig nye generasjoner. Musikk Gram selv kalte «Cosmic American Music». Men som også ble betegnet som «countryrock».

Da Grams roadmanager og buddy, Phil Kaufman (selv mytologisert som «Road Mangler Deluxe»), bestemte seg for å oppfylle Grams ønske for hva som skulle skje med ham om han døde, var det et vilt drøyt prosjekt.

Ønsket hadde blitt fremført bare noen måneder tidligere, i begravelsen til en annen ung rocklegende, The Byrds-gitaristen, Clarence White (død 29 år). Gram hadde instruert Kaufman om at om han skulle gå samme veien som White, så ville han at Kaufman skulle brenne kista hans ved Cap Rock i nasjonalparken Joshua Tree!

Parsons og venner hadde hatt for vane å dra ut i Joshua Tree-økenen og fyre seg opp på allehånde dop. Stedet hadde et eller annet «hellig» ved seg. Mange år senere fotograferte den nederlandske fotografen Anton Corbijn U2 der for omslaget til albumet som altså heter *The Joshua Tree* (1987).

Kaufmann og en assistent lyktes med å overtale ansvarlige på flyplassen i Los Angeles til å overlate Grams kiste til dem, akkurat da

den skulle shippes til New Orleans for begravelse. Etter ordre fra Grams stefar, Bob Parsons.

Kaufmanns stoppet underveis til Cap Rock for å kjøpe en kanne bensin og en six-pack med øl. Fremme i Cap Rock, helte de bensinen over kista, tente på og jekket seg en øl.

Men flammene ble så kraftige at parkvokterne oppdaget brannen, noe som førte til at duoen stakk av. Da brannen ble slukket var det bare en halv kiste og et halvt lik igjen. Da Kaufman ble arrestert for tyveriet, viste det seg at California ikke hadde spesifikk lovgiving mot liktyverier, de ble bare dømt for kistetyveriet.

I 1973 hadde Gram Parsons rukket å gi ut sitt første soloalbum, *GP*, på Warner-etiketten Reprise, han hadde også spilt inn oppfølgeren, *Grievous Angel* (Utgitt i 1974).

Det er disse to platene som aller best demonstrerer Grams visjon om kosmisk amerikansk musikk. Platene ble spilt inn med bandet til Parsons store forblide, Elvis Presley, i sentrum. Pianisten Glen D. Hardin, trommeslageren Ronnie Tutt og gitaristen James Burton, samt pedal steel-gitaristen Al Perkins og felespilleren Byron Berline.

Med på laget var den da ukjente folk-sangerinnen Emmylou Harris, hvis stemme skulle vise seg å passe til Grams med country-soulsens absolutte presisjon. Deres versjon av låtskriverparet Boudleaux Bryants «Love Hurts» fra *Grievous Angel* setter standard for country-duetter og bidrar selvfølgelig til legenden om at det var noe mer enn et profesjonelt forhold mellom Gram og Emmylou. Gram Parsons var selv gift med en annen kvinne da han døde, og han etterlot seg en datter, Polly Parsons.

De tjuv sangene som er å høre på disse to platene, elleve av dem skrevet av Parsons alene eller sammen med andre, tåler gjentatte avspillinger inn i evigheten.

Gram Parsons ble født inn i en styrkt familie i Florida i 1946,

han het egentlig Ingram Cecil Connor III. Familien drev stort i sitrus-frukt produksjon, men bak en vellykket fasade skjulte det seg tungt alkoholmisbruk og depresjoner. Faren tok livet av seg i 1958 og moren døde av av alkoholisme-relatert sykdom i 1965.

De neste ni årene, frem til han selv døde, mottok Gram månedlige utbetalinger fra familieformuen, som førte til at han ikke var avhengig av å tjene penger på samme måte som sine bandkolleger. I hans tre suksessive band; The International Submarine Band, The Byrds og Flying Burrito Brothers.

På tidlig 1970-tall ble han via Phil Kaufman kjent med The Rolling Stones, spesielt Keith Richards. Han ble invitert til Rolling Stones innspillinger av albumet *Exile on Main st.* i Villa Nellcôte utenfor Nice i 1971. Et opphold der Parsons muligens «overstayed his welcome», men rakk å bli fotografert sammen med Richards mens de spilte gitarer.

Det har senere blitt hevdet at Parsons hadde innflytelse på Stones mer country-orienterte materiale.

Da hadde Parsons allerede rukket å gi ut album med The International Submarine Band (*Safe at Home*, 1968), The Byrds (*Sweetheart of the Rodeo*, 1968) og The Flying Burrito Brothers (*The Gilded Palace of Sin*, 1969, *Burrito DeLuxe*, 1970).

På coveret til The Flying Burrito Brothers *The Gilded Palace of Sin* poserer Parsons sammen med sine medmusikere, Chris Hillman, Sneaky Pete Kleinow og Chris Etheridge, i nye, skreddersydde dresser laget av rodeo-cowboy-skredderen Nudie Cohen og hans svigersønn, Manuel.

Parsons dress er dandert med broderier av mariuhana-blader, piller og flammer oppover beina på buksene. På ryggen på jakka, et stort kors.

Frem til mai 2025 henger tre av disse dressene (inkludert Grams) på utstilling på Country Music Hall of Fame i Nashville, i en stor utstilling som heter «Western Edge: The Roots and Reverberations of Los Angeles Country-Rock».

